

[Justitsministeren.]

de Resultater, Loven førte til. Ogsaa her paa Rigsdagen er saadanne Betæneligheder kommet til Orde; man havde Følelsen af, at der i Retsopgøret blev gaaet for rigoristisk frem i de smaa Sager. Det kan vist siges, at man fra alle Sider — eller næsten alle — var enig om, at der var noget, som burde rettes, om end naturligvis delte Meninger om, hvad og hvor meget der skulde ændres.

Ogsaa for Domstolene har Opgaven været uhyre vanskelig, dels fordi man ikke straks kunde have tilstrækkelig Klarhed over, hvori de forskellige Arter af Forseelser bestod, dels fordi der i selve Loven var givet forholdsvis faa Direktiver om, hvorledes de forskellige Forseelser burde bedømmes. Dette maatte naturligvis føre til, at Domstolenes Praksis i Begyndelsen blev noget uensartet, baade i Bedømmelsen af de forskellige Forseelsers Art og i Strafdmaalingen af disse.

Jeg tror jeg kan sige, at en stor Del af den offentlige Mening saavel som største Delen af den juridiske Verden i Konsekvens af alt dette fandt det rimeligt og betimeligt, at Loven blev underkastet en Revision.

Da Regeringen ganske delte denne Opfattelse, nedsatte Justitsministeriet som bekendt under 21. November 1945 et Udvalg med Departementschef Svendsen som Formand med den Opgave at foretage en kritisk Gennemgang af Straffelovstillægget og det sig dertil sluttende Retsplejelovstillæg og med det Formaal at afgive en Betænkning om, paa hvilke Punkter det efter Udvalgets Mening maatte være paa krævet at søge gennemført Ændringer i Lovens Bestemmelser. Dette Udvalg kom foruden af Departementschef Svendsen som Formand til at bestaa af 2 Repræsentanter for Anklage og Politimyndigheden, Statsadvokat Olafsson og Politiinspektør Kudsk, 2 Repræsentanter for Retsvidenskaben, Professor, Dr. juris Stephan Hurwitz og Professor, Dr. juris Krabbe, 2 Repræsentanter for Forsvarerne, Formanden for Sagførerraadet, Højesteretssagfører Steglich-Petersen, og Formanden for de beskikkede Forsvareres Sammenslutning, Landsretssagfører Harup og endvidere 1 Repræsentant, som jeg bad Frihedsbevægelsens Samraad om at udpege, nemlig Landsretssagfører Jarding, samt endelig af Kontorchef i Justitsministeriet Erik Andersen.

Som Resultat af Udvalgets meget forcerede Arbejde med det omfattende Stof, idet det fra Justitsministeriets Side blev

understreget, at Arbejdet maatte fremskyndes mest muligt, foreligger nu en Betænkning, hvortil knytter sig to Lovudkast. Jeg er Udvalget meget taknemmelig for den Hurtighed, hvormed det har arbejdet, og fordi det er lykkedes paa den korte Tid at tilvejebringe et Forslag til Løsning af de foreliggende Problemer, som jeg mener maa have Mulighed for at finde almindelig Tilslutning, og som i alt væsentligt har kunnet lægges til Grund for de af Justitsministeriet udarbejdede Lovforslag. Jeg føler Trang til her fra denne Talerstol at takke Udvalget for det dygtige og betydningsfulde Arbejde, Udvalget har udført, og for det betydningsfulde Materiale, som ledsager Udvalgets Betænkning, et Materiale, som jeg mener vil være af meget stor Betydning ved Rigsdagens videre Arbejde med Sagen.

De Principper, der ligger til Grund for Udvalgets Betænkning og Lovudkast, er, at de Handlinger, der er kriminaliseret ved Straffelovstillægget — med ganske enkelte Undtagelser — er saa strafværdige, at det er berettiget at belægge dem med Straf ved en Lov med tilbagevirkende Kraft; i det straffbare Omraade foreslaas derfor kun ubetydelige Ændringer. Men det er Udvalgets enstemmige Opfattelse, at den ved Straffelovstillægget foreskrevne Mindstestraf af Fængsel i 4 Aar, der kun under formildende Omstændigheder efter Loven, som den nu er, kan nedsættes til Fængsel i 1 Aar, har virket uheldigt og medført, at en Række af de Forhold, som er inddraget under Loven, er blevet straffet for strengt — strengere end paa krævet af præventive Hensyn, strengere end den almindelige Retsfølelse kræver det, og strengere end det ud fra kriminalpolitiske og samfundsmæssige Hensyn kan anses for hensigtsmæssigt og forsvarligt. Det juridiske Udvalg har derfor anset en Ændring af Straffelovstillægget for paa krævet, uanset de Ulemper, der naturligvis er forbundet med en Ændring af Lovens Regler paa dette Tidspunkt, da henimod Halvdelen af de efter Straffelovstillægget straffbare Handlinger vil være paadømt, inden Ændringen kan vedtages. I Forbindelse med Ændringen vil det efter Udvalgets Mening være paa krævet at korrigere de Domme, der allerede er afsagt. Herfor taler saavel Billighedsgrunde i Forhold til de dømte som de førnævnte Samfundshensyn.

Jeg skal i øvrigt her tilføje, at en saadan Korrigerings formentlig ogsaa vilde være nødvendig, selv om man ikke ændrede Loven, idet Praksis som forannævnt af de